

[**Freddy Madsen.**]

terereform. Fradragene skulle saneres, bl. a. retten til at fradrage renteudgifter. Proportionalstrækket skulle forlænges, kapitalgevinster og sorte penge skulle beskattes, de store indkomster skulle beskattes med en særskat. Og hvad blev det så til? En momsforhøjelse, der hovedsagelig lægger trykket på de svage og lavtlønnede i vores land.

Det er vist som taget ud af lignelsen om den barmhjertige samaritan, når det i forliget hedder, at det offentlige overtager udgifterne til sygedagpengene efter dagpengeloven i arbejdsgiverperiodens 4. og 5. uge. Disse 320 mill. kr. er nøjagtig den samme foræring til arbejdsgiverne som de omkostningsdæmpende ydelser fra tidligere forlig, og som jeg tidligere har citeret professor Fogs hårde kritik af.

Erhvervene får altså i pose og sæk, men til gengæld går det ud over de svagest stillede. Forligets bemærkninger om, at der ydes fuld kompensation for 3 pct. momsforhøjelse til pensionister, til modtagere af børnetilskud og ungdomsydelse samt Statens Uddannelsesstøtte, lader sig ikke gennemføre med 800 mill. kr. Alene for hver studerende løber momsforhøjelsen op til 600 kr., og der gives 70 kr. i kompensation. Dertil kommer, at takstforhøjelserne rammer de socialt dårligst stillede allerhårdest. Reallønnen falder, og der bliver givet øgede tilskud til erhvervslivet, mens arbejdsløsheden vokser. Det er indholdet i forliget. Det hjælper ikke at forringe reallønnen. Det indskrænker forbruget og øger arbejdsløsheden. De, der har travlt med at fremhæve erhvervenes interesser, skulle studere et interview i LO-bladet for den 1. september 1977 med direktøren for en middelstor virksomhed med 300 ansatte. Han siger:

»Det er en rigtig dårlig forretning for landet ikke at bygge de 40.000 boliger om året, som folketingset har besluttet, men ikke magtet at gennemføre. Kom byggeriet op på dette niveau, ville det holde en række danske virksomheder i gang på danske hænder og i moderne stand.«

På spørgsmålet, om han finder støtten til erhvervslivet god nok, svares:

»Den er ikke omfattende nok, og den er ikke effektiv nok. Det er ikke arbejdslønningerne, jeg klager på. Af vore produktionsomkostninger tegner lønningerne sig for 15 pct., og det

samme gør sig gældende for vore konkurrenter i Sverige og Norge. Men vore renteudgifter ligger på mellem 15 og 20 pct., mens vore konkurrenter har en rente på 5-8 pct.«

Her er vi ved noget af sagens kerne. Hvis man virkelig ville gavne beskæftigelsen, så er det et vigtigt element at bringe renten ned.

En af de væsentlige årsager til inflationen og det høje renteniveau stammer fra spekulationen i jord og fast ejendom. Der kunne vort forslag om indefrysning af kapitalgevinsterne bidrage til at bringe renten ned på det niveau, der er gældende i vore nabolande. Bl. a. derfor er det også et af fagbevægelsens hovedkrav. Derfor er det også forståeligt - selv om det er lidet flatterende - at socialdemokratiet bag skatte- og afgiftsudvalgets lukkede døre har forhindret, at vort forslag kom til afstemning her i salen ved tredje behandling.

I det hele taget forstår vi da så udmærket, at vore forslag virker højst generende på forligspartierne. Nu kan man godt sige, at der ikke fra os findes alternativer, at vi kun, som hr. Auken sagde, er ude på gold kritik. Hr. Auken og andre ved udmærket, at det ikke er tilfældet. Han ved udmærket, at der i virkeligheden her er en række forslag, som kunne sætte skub i beskæftigelsen og samtidig forbedre betalingsbalancen. Desværre har de mødt blank afvisning fra regeringen og socialdemokratiet. Begrundelsen har været, at man ikke kunne acceptere kommunisternes forslag.

Nu har vi jo ikke lagt disse forslag frem som noget ultimatum. Vi har gang på gang understreget, at de kunne gøres til genstand for diskussion og forhandling, men dertil kommer, at hvis man studerer de henvendelser, der er kommet fra fagforeninger, fra fællesorganisationer og fra nogle fagforbund, ja, så er vores forslag i høj grad i overensstemmelse med de krav, som føres frem herfra.

Hidtil har det nok kunnet undre, at socialdemokratiet i så høj grad har set bort fra fagbevægelsens ønsker, ja, direkte sveget de løfter, som man har afgivet til den side. Men nu har statsministeren jo været så venlig for åben skærm at afsløre, hvad sagen egentlig drejer sig om. Nu er den tidligere formand for landets største fagforbund nået dertil, at han betragter LO som en erhvervsorganisation på linje med Industrirådet, Landbrugsrådet og andre. Så vidt er det altså nået. Mon det da ikke giver i en og anden gammel socialdemokrat, som stadig